

Caracterizare personajului "Iona" din opera cu acelasi nume

Personaj solitar, Iona viseaza o viata intreaga sa prinda pestele cel mare. Ghinionist al pescuitului in mare, el isi arunca undita in acvariul adus in fiecare dimineata de acasa pentru a suplini nesansa.

Iona face deci din existenta un pretext pentru joc si nu-si da seama ca in micul acvariu e prefigurat modelul redus al unui univers pervertit.

Neputand prinde miticul peste visat, el pescuieste in realitate deriziunea propriului sau destin care se razbuna. Pestele in gura caruia sta si in care pescuieste in acvariu il inghite, aratandu-i fata nevazuta a lumii, un spatiu visceral a carei unica ratiune de a fi este lupta pentru existenta, o lupta in care pestele cel mare il inghite pe cel mic.

Similitudinea destinului sau de pescar ghinionist cu cel al pestilor il aduce la reflectia : "apa asta e plina de nade, tot felul de nade frumos colorate. Noi, pestii, inotam printre ele atat de repede incat parem galagiosi. Visul nostru de aur e sa inghitim una, bineinteles, pe cea mai mare. Ne punem in gand o fericire, o speranta, in sfarsit, ceva frumos, dar peste cateva clipe observam mirati ca ni s-a terminat apa".

Iesirea dintr-un peste inseamna intrarea in alt peste, eliberarea dintr-un cerc al existentei inseamna intrarea in alt cerc, iesirea din limite vechi inseamna intrarea in limite noi.

In pantecele pestelui, Iona se descopera pe sine ca un ins captiv intr-un labirint in care fiintele au o dubla ipostaza : de vanat si de vanator, de jucarie a destinului si de destin.

Posibilitatea de a-si continua drumul spre lumina se va ivi prin gasirea cutitului cu care va sfarteca peretele mormantului viu in care e ingropat. Ferestrele pe care le sapa in peretii pestilor sunt simboluri ale orizonturilor deschise in zidurile necunoscutului.

Unul din visurile lui Iona e sa aseze o scandura in mijlocul mării, pe valuri, simbol al statorniciei in jocul neobosit al apelor sau popas efemer, fragil in calea "ratacirii inainte".

Iesind din ultima balena, pe tarm, priveste in zare ca intr-o oglinda, priveste in jurul sau dar vede ca e pustiu, tarziu de tot se dumireste ca orizontul "e o burta de peste, un sir nesfarsit de burti". In aceasta situatie se hotaraste sa porneasca in directia opusa spintecandu-si burta.

Iona, personaj simbol, e vocea umanitatii penduland intre moarte si inviere. Metaforic vorbind, "toti ne nastem morti. Toti venim pe lume si strabatem trupul ce ne e dat, in interiorul unui chit, al unei inchisori, caci trupul e inchisoarea spiritului.

Piesa e construita pe obsesia singuratatii omului modern.